

## דליה הרץ

### לואיז

המחזה 'לואיז', המתפרסם כאן לראשונה, הוצג ב-1969 במסגרת "המעבדה" – בימת השחקנים הניסיונית של תיאטרון הקאמרי בשיתוף תיאטרון צוותא – בבימויה של אהובה ליאון ובכיכובם של ליאורה ריבלין, ליבנת שלם ופינחס גולדברג.



דליה הרץ

### משתתפים:

- לואיז

- אמנון

- דורה

- סבל

- אמנון :** הבן הטוב שלה, העדין והחזק, יצא למלחמה, למלחמה הזאת, היא היתה בטוחה, יכולה היתה להיות רק תוצאה אחת ברורה, הבטחון המוגזם הזה בא לה, מפני שהיא היתה בורה לגמרי במצב. היא נצבה ליד החלון. חושך ירד. המשרתות שלה פתאום נשתתקו. היא הרגישה את הזיקנה פושטת בה.
- לואיז :** ספר לי עוד משהו על המשרתות.
- אמנון :** המשרתות ?
- לואיז :** כן, המשרתות.
- אמנון :** לואיז ? מה את רואה שם ?
- לואיז :** אני רואה איש אחד עומד על יד אשה. האשה היא חברה שלו. הוא עוזר לה ללבוש את המעיל. היא מכניסה את הזרועות לתוך השרוולים, היא מיישרת את הכתפיים. עכשיו היא נכנסת למכונית. היא מדליקה אותה היא נוסעת.
- (מכונית מרחוק)
- אמנון :** מה עוד ?
- לואיז :** יש הרבה אנשים.
- אמנון :** איפה בדיוק ?
- לואיז :** בפנית הרחוב, ממול. אפשר לחשוב שמתקיימת איזו אסיפה, איזה כנס צבורי לכבוד מותו של מישוהו. או אולי משהו איום קרה למישהו וכולם באים לראות. שום דבר איום עוד לא קרה לי.
- אמנון :** כמה אנשים יש שם ?
- לואיז :** כמה מאות.
- אמנון :** כמה מהם את רואה ?
- לואיז :** אני לא יכולה לראות את כולם, אבל אני מרגישה...
- אמנון :** מספיק
- לואיז :** אל תלך.
- (חלון נסגר)
- (חלון נפתח שוב)
- אמנון :** הרוחב מואר ?
- לואיז :** כן.
- אמנון :** תקנו את הפנס ? מתי הספיקו ?

- לואיז :** אין לי מושג. אתה יודע איך מתקנים פנסי רחוב? איש אחד לבוש שחורים עולה על סולם. ואיש אחד, לבוש בלבן, מחזיק את הסולם מתחת. כשהמנורה כבר מתוקנת, האיש השחור יורד מהסולם, וכשהוא מגיע למדרגה התחתונה ביותר, האיש הלבן עוזר לו לרדת לאדמה. האיש הלבן מחזיק את הסולם מלמטה, כדי שהאיש השחור לא יפול, זה מקצועו. הם שמים את הסולם על משאית, אחר כך שניהם נכנסים למשאית בעצמם. הם מסתובבים ונוסעים.
- אמנון :** ספרתי לך כבר על בורגינוב?
- לואיז :** לא. מי זה?
- אמנון :** בורגינוב היה מלצר. היא התחיל במסעדה קטנה באיטליה. מאיטליה הוא עבר לצרפת ומצרפת לגרמניה. כל זה קרה עוד לפני מלחמת העולם הראשונה. כשהוא הגיע לגיל מבוגר, הוא נתקף במחלת השכחה. מובן מאליו, שבתור מלצר, הוא לא רצה שאף אחד ידע מזה.
- לואיז :** כן.
- אמנון :** אני לא יכול להמשיך.
- לואיז :** בן כמה הוא היה?
- אמנון :** בן ששים.
- לואיז :** אל תלך.
- אמנון :** בואי נסכם. מה עליך לעשות אם יגיעו אלי מכתבים או חבילות?
- לואיז :** אני אעביר אותם בדואר לכתובת שנתת לי.
- אמנון :** את לא תאבדי אותה.
- לואיז :** אני לא אאבד אותה.
- אמנון :** מה תעשי אם מישהו יבוא לשאול עלי?
- לואיז :** אני אשאל אותו מה הוא רוצה ממך, ואם זה דחוף. אם זה דחוף, אני אתן לו את הכתובת שנתת לי. אני לא אאבד אותה.
- אמנון :** תצטרכי להבדיל בין מה שבאמת דחוף, לבין מה שרק נראה לך דחוף.
- לואיז :** אין דבר מובן מזה.
- אמנון :** מה תעשי לואיז, אם תרגישי בודדה?
- לואיז :** אני אכתוב לך.

- אמנון :** מה עוד ?
- לואיז :** אני לא אצא החוצה בלילה. אני אשלם שכר דירה. אני לא אזניח. אני לא אדאג לך.
- אמנון :** מצוין. והדבר החשוב ביותר ?
- לואיז :** הדבר החשוב ביותר ?
- אמנון :** הדבר החשוב ביותר.
- לואיז :** שכחתי מה הדבר החשוב ביותר.
- אמנון :** קחי פיסת נייר בבקשה. אני אכתיב לך.
- לואיז :** לא !
- אמנון :** קחי פיסת נייר.
- לואיז :** אין לי.
- אמנון :** הנה. תתחילי.  
(היא כותבת)
- אני נוסע. אם יגיעו אלי מכתבים או חבילות, את תשלחי אותם לכתובת שנתתי לך. אם מישהו ישאל עלי, תשאלי אותו מה הוא רוצה, ואם זה דחוף, תתני לו את הכתובת שנתתי לך. אם תרגישי בודדה, תכתבי לי. אל תצאי החוצה בלילה. תשלמי שכר דירה. אל תזניחי. אל תדאגי לי. והדבר החשוב ביותר, אל תאמיני שאי פעם אשוב. אני לעולם לא אשוב. תודה רבה. אפשר לראות? יפה מאוד. עכשיו שימי את זה יחד עם הכתובת שנתתי לך. טוב.
- לואיז :** לבורגינוב, המלצר, היו לו ילדים ?
- אמנון :** אני לא יודע.  
(שותקים)
- לואיז :** אתה שומע את המכוניות ?
- אמנון :** לא.
- לואיז :** יש מכוניות שלא עוצרות בסבוב, זה מסוכן. מכונית יכולה להגיה מהצד השני, לא ? תהיה התנגשות. שכחת לארוז את מכונת הגלוח !
- אמנון :** לא ארזתי אותה ?
- לואיז :** לא. ראיתי אותה מונחת באמבטיה, חשבתי לרגע שאתה לא מתכוון באמת לנסוע.

- אמנון :** אפשר לקנות מכונת גלוח בכל מקום, בכל ארץ, בכל עיירה נדחת, כפי שוודאי ידוע לך.
- לואיז :** ידוע לי.
- אמנון :** אני אארוז אותה (צעדים. דלת. צעדים)
- לואיז :** אמנון ?
- אמנון :** כן.
- לואיז :** אני אוהבת אותך. מדצי, זה כאילו אנחנו נשואים או זקנים, או הורים, תגיד לי משהו. אל תהיה כל כך עצוב. אתה יודע שתחזור, אתה יודע טוב מאוד. אתה לא תעזוב אותי, בשביל אשה אחרת.
- אמנון :** זה מה שאני עושה.
- לואיז :** היא לא קיימת.
- אמנון :** היא קיימת. היא קיימת טוב מאוד ראית אותה בעצמך.
- לואיז :** דרך החלון. ירד גשם. נגשת אליה, למטה. חנקת אותה. בעיני היא לא היתה קיימת. לא ראיתי אותה.
- אמנון :** את תראי אותה שוב, בקרוב מאוד. היא באה לקחת אותי.
- לואיז :** זה אכזרי.
- אמנון :** את לא מצפה שאסחוב את כל המזוודות האלה בעצמי.
- לואיז :** אתה רוצה שאני אסחוב אותן ?
- אמנון :** יש לה מכונת.
- לואיז :** (בפתאומיות) שכחת את הדרכון שלך.
- אמנון :** על מה את מדברת ?
- לואיז :** אני מדברת על הדרכון שלך. אין לך אותו. גנבתי אותו.
- אמנון :** על מה את מדברת ?
- לואיז :** מן הרגע שראיתי שמשהו לא בסדר אתך, שאתה נעשה חלש וחלש יותר ויותר מיום ליום, שאתה עומד לעזוב אותי, כשראיתי אותך מחבק אותה למטה, מחבק אשה לא קיימת, אשה שאפילו לא יכולתי לראות – באותו רגע גנבתי את הדרכון שלך, ומאז הוא גנוב ואצלי. אל תביט בי ככה.
- לואיז :** כמה טוב שאנחנו לא גרים בקרבת הים.
- אמנון :** לואיז.
- לואיז :** אלו היינו גרים בקרבת הים, הייתי משתגעת לגמרי. אין מה לראות שם, אין מה לשמוע. אנשים שגרים ליד הים, יש להם בטחון

מופלא שהוא לא יעלה על גדותיו לגמרי באיזו סערה וישטוף אותם עם הנכסים והילדים באמצע הלילה. או גרוע יותר באמצע היום. אני נגד הים ובעד היבשה. בעד אנשים. מים מתוקים, משטרה, עתונים, כובעים, מכבי אש. בקצור, גנבתי את הדרכון שלך. מכאן יוצא שאתה לא יכול לנסוע. לא יתנו לך לעבור את הגבול, תשאר תקוע. אפשר לפרק את המזוודות שלך.  
(פירוק מזוודה)

**לואיז :** אני אשים את מכונת הגילוח חזרה באמבטיה (צעדים) אני אוהבת אותך. (צעדים) נניח שהוא שב מן המלחמה. ממש כפי שאמרו צפתה. היא רצה אליו, היא מנשקת אותו. היא מנשקת אותו פעמים רבות. אחר-כך היא תרחוץ אותו. הוא עייף מאוד. הוא נשכב במטה. מחר בבוקר הוא יספר לה על מהלך הקרב, על הצעקות, המשרתות שלה עומדות מאובנות מסביב, אין בהן צורך, אין בהן חיים. איפה תגורו, אמנון? אתה חושב לגור אתה בבית גדול ועשיר ומבודד, או בבית קטן וצנוע עם מעט שכנים זקנים? אני לא רוצה לדעת בעצם.

מה אתה עושה?

**אמנון :** אורז (מזוודה)

**לואיז :** הכתובת שנתת לי, היא לא אומרת כלום. היא לא אומרת לי דבר. אני לא מבינה אותה. הייתי רוצה לאבד אותה. אני מתחילה לאבד אותה עכשיו. אני מתחילה לדאוג לך, אם דאגה היא המילה. אין לי אל מי לכתוב, אין לי לאן ללכת. האספה הצבורית התפזרה. המנורה ברחוב התקלקלה. אין אף אחד. (הפסקה קלה) מכונת הגילוח.

**אמנון :** אני יכול להשאיר אותה.

**לואיז :** הנה מתנת פרידה ממני. שרשרת לצוואר.

**אמנון :** לא. אני רוצה את הדרכון שלי.

**לואיז :** סליחה.

**אמנון :** אני רוצה את הדרכון שלי.

**לואיז :** למה שאתן לך אותו?

**אמנון :** כדי שאוכל לנסוע.

**לואיז :** זה הכל?

- אמנון :** כדי שאוכל לעזוב אותך, לתמיד, עם אשה אחרת.
- לואיז :** אתם יכולים לחיות ביחד כאן בסביבה, לא?
- תבוא לבקר אותי מדי פעם בפעם. אתה יכול לעזוב אותי, אם אתה רוצה, אבל למה לך לנסוע לחוץ לארץ? מה יהיה לך בארץ זרה? כלום. רכבות. בתי מרקחת. ידידים משונים ומקריים. עבודה קשה.
- אמנון :** תני לי את הדרכון.
- לואיז :** אני לא יכולה לזכור איפה שמתי אותו, באמת. אני פשוט לא יכולה לזכור. גם אם הייתי רוצה לתת לך אותו לא הייתי יכולה לזכור. אולי מתחת למיטה? לא. ספר לי משהו על הצבא. אם תספר לי משהו על הצבא, אני אתן לך אותו. אני נשבעת. אני אנוסף אחריו מהחלון.
- אמנון :** אני לא יכול לנסוע בלעדיו.
- לואיז :** זייף לך אחד חדש.
- אמנון :** אני אכה אותך.
- לואיז :** לעולם לא. אתה תפחד ותאהב. ש...מכונית באה. (חלון, מכונית) זאת היא.
- אמנון :** לואיז, אני מבקש ממך. אני מוכרח לחיות בלעדייך. תחזירי לי אותו. את בטוחה שזאת היא?
- לואיז :** כן. היא נועלת נעליים על עקבים נורא גבוהים. היא בקושי הולכת. היא לבושה מעיל כבד מאד, אם כי לא קר בכלל. היא רואה אותי, נדמה לי. כן, היא רוצה אותי. היא נכנסת כבר. (מסתובבת) עוד רגע נשמע אותה. מה שמה? היא לא אוהבת אותך. היא לא מכירה אותך.
- אמנון :** בואי הנה.  
(מחזיק אותה)
- אמנון :** אל תעשי את זה, לואיז. הכל מתוכנן, את תופשת? הכרטיסים. הכסף. הנירות. הכל ארוז. אל תקלקלי. זה יהיה רע מצדך. לא. אל תזוזי. תני לי להחזיק אותך. למה היא לא נכנסת?
- לואיז :** היא לא הגיעה.
- אמנון :** ראית אותה.
- לואיז :** לא ראיתי אותה. שקרתי. סלח לי. אני כל כך עייפה. אני אתן לך את הדרכון מחר בבקר. תוכל לנסוע בלילה. אני עייפה עד מוות.

**אמנון :** את משקרת. את לא עייפה בכלל. את רעננה מאוד.  
**לואיז :** אתה תמות. אתה תרצח. מי ידבר אליך? מי בכל העולם יטרח להגיד לך מה הוא רואה, מה הוא שומע, מה נדמה לו. מי ייתן לך חיים כל כך מלאים כמו שאני, במה שאני רואה, שוכחת, אומרת, דורשת, לוקחת? אף אחד. גם אתה לא תוכל לדבר. אתה תתחיל להאמין בשולחנות וכסאות יותר מבאנשים. אתה תסתובב בעולם כמו בתוך חיה ענקית, מלאכותית, מרוחה בצבע, לא שואגת, לא נחה, ממורמרת, מאוגדת. אתה תעמוד ביום חורף לבדך, כפוף, עלוב, מתאגרף, ילדים קטנים יצחקו עליך. אתה תרצה לחזור, אבל לא תוכל. היא תגנוב, היא תחביא את הדרכון שלך. הדבר החשוב ביותר הוא לא שאתה עוזב אותי. הדבר החשוב ביותר הוא שאני יודעת למה אתה עוזב אותי. תחזיק אותי. לא. ככה את האור. חכה. אככה בעצמי. היא תדפוק בדלת ולא ניתן לה להיכנס.

**אמנון :** אני רוצה לדבר אתך.

**לואיז :** ספר לי משהו על הצבא.

**אמנון :** היה אצלנו בחור אחד במחנה, הוא היה בחור חלש, מבולבל. הוא אף פעם לא ידע לאן בדיוק הוא הולך. שום מקום לא היה טבעי בשבילו. אפשר היה לראות שהוא לא סובל את הגוף שלו. יום אחד הוא ברת. זה נשמע יוצא מן הכלל שהוא הצליח לברוח, שהוא בכלל יכול היה לתכנן משהו. אבל ידענו שיתפשו אותו. באמצע הלילה שמעתי מישהו על ידי אומר: "הנה הוא". אסור היה לקום באמצע הלילה, אבל קמנו. זה היה לילה בהיר. הוא עמד שם, הוא היה עייף עד כדי טמטום. העיניים שלו היו גדולות ולבנות. הוא היה יכול לעמוד. למחרת בבוקר הענישו אותו. נתנו לו לחפור בור גדול באמצע המחנה. מולך חדר האוכל. זאת אדמה קשה שם. אסור היה לו להפסיק לחפור ולחפור. עד שיגמור. זה לקח לו שש שעות. עמדו מסביבו, וצחקו ממנו. מאז לא ראיתי אותו.

**לואיז :** אולי אני יכולה לנסוע אתכם.

**אמנון :** לואיז.

**לואיז :** לא. אני לא אסע אתכם.



- אמנון :** אני רוצה לעשות משהו בשבילך. אני לא יודע מה. (דפיקה בדלת. דלת. צעדים).
- דורה :** שלום, אחרתי?
- אמנון :** לא. לא אחרת. הכנסי.
- דורה :** ערב טוב.
- אמנון :** יש קושי קטן.
- דורה :** מה קרה?
- אמנון :** הדרכון שלי.
- דורה :** מה אתו?
- לואיז :** אני גנבתי אותו.
- דורה :** באמת? מדוע אינך מציג ביננו?
- אמנון :** הו. סליחה. לואיז, זוהי דורה.
- דורה :** שלום.
- לואיז :** שלום.
- (שתיקה)
- דורה :** אני מקווה שאת לא חושבת אותי לגסת רוח.
- לואיז :** אני לא חושבת את זה.
- דורה :** מפני שבאתי לכאן.
- לואיז :** לא, לא.
- דורה :** תודה לך. אין לך תעודות אחרות? כל דבר...
- לואיז :** אין לו. ולא בזה הענין. מדוע אינך יושבת?
- דורה :** אנחנו ממהרים.
- לואיז :** את חיה (או: קיימת)
- דורה :** סליחה.
- לואיז :** אני שמחה לפגוש אותך.
- דורה :** חשוך כאן.
- לואיז :** אני אדליק.
- לואיז :** הו, כן. עכשיו אני רואה אותך.
- אמנון :** לואיז, מה את עושה?
- לואיז :** אני מסתכלת בפנים שלה.
- דורה :** מה דעתך על הפנים שלי?

- לואיז :** הן נחמדות. אבל לא אהובות. האף שלך, לעומת זאת, מאד מוצא חן בעיני.
- דורה :** אמנון.
- לואיז :** עזבי אותו. את לא רואה שהוא עסוק?
- דורה :** אני בטוחה שנוכל להסתדר גם בלי הדרכון שלך.
- לואיז :** להסתדר במה?
- דורה :** האם לא כדאי שננהג כאנשים מבוגרים?
- לואיז :** לא.
- אמנון :** לואיז!
- (שתיקה)
- דורה :** היית פעם בחוץ לארץ?
- לואיז :** לא. בעצם כן. אמי לקחה אותי. חליתי תוך כדי נסיעה. הקאתי המון, קלקלתי לאמי את כל הטיול. היא ישבה על ידי ובכתה. דרך החלונות אפשר היה לראות שדות ירוקים, וחומים, ופרות ועגלים. ואנשים עניים רוכבים על אופניים בשבילים. זה היה יפה. יש לך מכונית?
- דורה :** כן.
- לואיז :** מותר לי לראות אותה?
- דורה :** כמובן (צעדים)
- דורה :** קרה משהו?
- אמנון :** לא.
- דורה :** אתה חופשי לשנות את דעתך.
- אמנון :** לא.
- לואיז :** אני רואה מישהו עומד על יד המכונית שלך. הוא מעשן. אני לא יכולה לראות את הפנים שלו. הוא עומד ליד המכונית שלך כאילו היא שלו. הוא נשען עליה. מי זה?
- דורה :** זה הסבל.
- לואיז :** זה מי?
- דורה :** הסבל.
- לואיז :** הוא נראה מאד נאמן לך.
- דורה :** אמרי לו לעלות למעלה.
- לואיז :** איך? אני לא מכירה אותו.

- דורה :** תנופפי לו.  
**לואיז :** לנופף לו? היי... אתה. (צוחקת)  
 כן הוא רואה אותי.
- דורה :** אני אודה לך מאוד אם תחזירי את הדרכון. זה יחסוך מאתנו הרבה טרדות. למה את צוחקת?
- לואיז :** משום סיבה בעצם. שום סיבה...  
 (דלת, צעדים)
- סבל :** גברת...?
- דורה :** (לסבל) שתי המזוודות האלה, בבקשה.  
 (הסבל נע לעבר המזוודות)  
 ...בסדר !
- לואיז :** לא ! תקשיב לי. אני צריכה אותך. אתה מוכרח להיות לצדי.  
 תקשיב לי. אם תעזור לו, אני אדע מי אתה. המוות זה מה שאתה.  
 אין לך לב. לא. אל תפתה אותו. תביט בו. אם תעזור לו, הוא ימות.  
 אתה לא רואה שהוא מתחיל...
- אמנון :** לואיז.
- סבל :** לקחת?
- דורה :** כן. בבקשה. ותחזור בשביל השתיים הקטנות.  
 (צעדים. דלת)  
 (שתיקה)
- דורה :** אולי לא הייתי צריכה לבוא לכאן. זה היה טפשי מצדי.
- לואיז :** את טפשה?
- אמנון :** אני רוצה לעשות משהו בשבילך.
- לואיז :** חבק אותי.
- אמנון :** אני כבר לא יכול לעשות שום דבר בשביל עצמי.  
 זרקי את ההוראות שנתתי לך. (היא עושה כך) גם את הכתובת.  
 (זורקת)
- לואיז :** סליחה רגע. הדרכון. (מגרה נפתחת)
- דורה :** תודה רבה לך. (שמה אותו בתיק שלה)
- לואיז :** (לדורה) יש לך מצלמה?
- דורה :** לצערי. לא.

- לואיז :** רצייתי שתצלמי אותי. אתה עוזב אותי. יש לך כל הסיבות לכך. אין לך אף סיבה אחת להשאר אתי. חם לי.  
(הסבל נכנס)
- הסבל :** גברת... ! ?
- לואיז :** (לסבל) קח את המזוודות האלה מכאן.
- סבל :** כן.
- לואיז :** (לסבל) בוא לבקר אותי מפעם לפעם. אני אתגעגע אליך.
- סבל :** כן. גברת. מה עם המזוודה הזו ?
- לואיז :** אמנון יקח אותה.
- דורה :** יש מספיק מקום במכונית ?
- סבל :** כן. אבל נצטרך לקשור אחת למעלה.
- דורה :** תעשה את זה ?
- סבל :** כן.
- דורה :** אני מודה לך.
- סבל :** (ללואיז) שלום. (צעדים. דלת)
- לואיז :** הוא עוד רוצה לעשות משהו בשבילי.
- אמנון :** זה מספיק.
- לואיז :** יש לך כל מה שאתה צריך, למה אתה לא הולך ?
- דורה :** זה נעשה מאוחר.
- לואיז :** את פקחית מאד. פקחית וחשובה. חבל שלא הספקנו להכיר אחת את השניה יותר מקרוב. אני עלולה לשכוח את אמנון, אבל אני לעולם, לעולם, לא אשכח אותך.
- לואיז :** אתה חושב על משהו מיוחד ?
- אמנון :** לא.
- לואיז :** אתה רוצה לעשות משהו בשבילי ?
- אמנון :** אני לא יודע.
- לואיז :** יש משהו שאני רוצה שתעשה. תעשה כל מה שאבקש, נכון ?
- לואיז :** הרגישי את עצמך כמו בבית. אני אעמוד כאן, ואתה תגמור לספר לי על בורגינרב.
- אמנון :** לא היו לו ילדים.
- לואיז :** הוא נשוי ?

**אמנון :** אשתו היתה מבוגרת ממנו בחמש שנים. זה לא שנה כל כך הרבה כשהם היו צעירים. אבל כשבורגינרב חלה, אשתו נעשתה יותר ויותר מפוזרת, לא סבלנית, מבוהלת. לא היה לה מה לעשות במשך היום, לכן היא לא היתה עייפה בלילה, ולא יכלה לישון. היא היתה מסתובבת על ידו במיטה. הוא היה מטלטל דברים. שמות של מקומות ישנים. היא לא היתה מגיבה. הוא לא כעס.

**לואיז :** אתה בטוח בנוגע לילדים ?

**אמנון :** אני בטוח.

**לואיז :** הוא עדיין חולה ?

**אמנון :** יש דברים שהוא זוכר. אבל יש דברים שהוא שכח לגמרי. הוא מנהל יומן קטן שבו הוא רושם דברים קטנים של יום יום, כדי שלא ישכח. לסגור את הברז. לפתוח את התריס. לרחוץ את הידים. לפעמים הוא תופש רק את הלילה, הכל שחור מסביבו בחלונות של הדירה הקטנה. והוא, בורגינרב, בן השמונים. כל השאר לא קיים. גרמניה, איטליה, כן אותן מסעדות קטנות שבהן בילה שנים, לא שייכות אפילו לחלום. רק הצבע השחור מסביב, סביב לו. ובבוקר, רק האור והאבנים הקטנות בחצר משמחות, אני חושב, את לבו.

**לואיז :** והילדים ?

**אמנון :** אין ילדים.

**לואיז :** והם עדיין בחיים ?

**אמנון :** נקווה שכן.

(דורה קמה. הולכת לכיוון הדלת)

**דורה :** אני הולכת... ! (תזוזה. צעדים)

**אמנון :** לא !

**לואיז :** אני לא מאמינה בשום דבר, אמנון. בשום דבר. לא בבורגינרב, לא באשתו.

**דורה :** תן לי לצאת מפה.

**לואיז :** לא התכוונתי לקלקל את התוכניות שלך, דורה.

**אמנון :** את לא קלקלת שום דבר.

**דורה :** אני אחכה לך במכונית.

- לואיז :** זאת אומרת שלא נפגש שוב? האם לא אמרתי לך שאני רוצה להכיר אותך טוב יותר? שאת חשובה בעיני? שאני מחבבת אותך? נתחיל לזוז.
- אמנון :** כן. כמובן. לא התכוונתי לעצור בעדך. לא הייתי מזכירה לך את הדרכון אילו הייתי מתכוונת לעצור בעדך. האמת היא שאני רוצה שתלך. כן. אני מרגישה הקלה עצומה. באופן מיוחד עכשיו, כשאני רואה שאתה נופל בידיים טובות. הראי לי רגע את הידיים שלך, דורה.
- אמנון מונע בעדה בכוח)**
- דורה :** לא !
- לואיז :** למה אתה הולך ?
- אמנון :** כי אני לא יכול להמשיך...
- לואיז :** אתה חלש.
- אמנון :** כן !
- לואיז :** למה ?
- אמנון :** את החלשת אותי.
- לואיז :** אני? (צוחקת. רצינית שוב, פונה לדורה:) את חושבת שכדי להחליש מישהו, את צריכה להיות חזקה בעצמך? (דורה לא עונה)
- עם מה אתה לא יכול להמשיך ?
- אמנון :** איתך. (בפשטות גדולה)
- לואיז :** אתה אוהב אותי.
- אמנון :** כן.
- לואיז :** אל תודיע לי לפני שאתה בא. תפתיע אותי. אתה יודע יפה מאד ששום דבר לא ימנע בעדך לחזור. אתה יודע שלעזוב אותי פרושו להרוס את עצמך, ואותי, ואותה. אתה יבש כלפיה אבל היא צריכה לדעת את זה. היא בורה, לגמרי. אנחנו חייבים להסביר לה במה העניין. אסור לנו להטעות אותה. בשביל מה אתה עושה את זה? בשביל חיים טובים יותר? אין דבר כזה. יש לך רק החיים שהיו לך אתי.
- דורה :** עבדתי בחברת תיירות.
- לואיז :** באמת ! נסעת הרבה ?
- דורה :** כן.

- לואיז :** איזו ארץ אהובה עליך ביותר?
- דורה :** קשה לענות...
- לואיז :** תגידי לי, את באמת ממהרת?
- דורה :** אני חושבת שכן.
- לואיז :** את אשה מוזרה.
- דורה :** אני לא חושבת כך.
- לואיז :** את חסרת חיים, מיוסרת, אובדת.
- דורה :** אולי את צודקת.
- לואיז :** את גם ישרה. ישרה כמו סוס. מה יוכל בן אדם כמוך לעשות למענו?
- דורה :** אני לא אנסה להתווכח אתך.
- לואיז :** לא בקשתי ממך. אמרת שתחכי לו למטה במכונית. למה את לא יורדת? את מפחדת? חכי לו למטה.
- (צפירת מכונית נשמעת למטה)**
- אמנון :** נתחיל ללכת.
- דורה :** אתה עומד על דעתך?
- אמנון :** כן.
- דורה :** הייתי מרגישה יותר בטוחה בך, אילו היית קצת מהסס.
- לואיז :** זה בסדר. אל תדאגי. הוא מהסס מאד.
- אמנון :** (בלעג) את חריפה מאד – הערב.
- לואיז :** למה אתה מתכוון?
- דורה :** עזור לי ללבוש את המעיל.
- אמנון :** את השתנית, פתאום.
- לואיז :** באיזה אופן?
- אמנון :** מציאותית.
- לואיז :** איזה מציאות? אני תמיד במציאות. (שתיקה קצרה). אולי אתה צודק. זה לא אתי שאינך יכול להמשיך. אתה לא יכול להמשיך עם כל האנשים האלה, כל האנשים החצי קיימים, שדברנו עליהם, ורכלנו עליהם ואהבנו אותם כל כך, אם כי באיזה שהוא אופן, כרלנו ואהבנו את עצמנו דרכם. האשה ההיא, ובנה עדין הנפש, מה לה ולנו? מה לה ולך?
- אמנון :** את חולה, לואיז?

- לואיז :** יש הרבה מחלות, שלי היא לא הגרועה מכולן. אולי היא הטובה ביותר שיש (דורה נוגעת במתנה). אל תגעי בזה, זו מתנה ממני.
- דורה :** סליחה.
- לואיז :** תגורו בבית משלכם או בבית מלון ?
- דורה :** בבית מלון בימים הראשונים.
- לואיז :** ואחר-כך ?
- דורה :** נרכוש לנו בית.
- לואיז :** איך אפשר "לרכוש" בית ?
- דורה :** זה לא בלתי אפשרי.
- לואיז :** מעולם לא רכשתי לי בית.
- דורה :** יש לך הדירה הזאת.
- לואיז :** כן. אני צריכה לזכור לשלם שכר דירה. לא לצאת החוצה בלילה. להעביר חבילות ומכתבים אם ובמידה והם מגיעים. לדעת להבחין בין ידיעות דחופות וידיעות דחופות לחצאין. את לא חושבת שכל זה יותר מדי בשביל בן אדם אחד ? (אמנון צוחק)
- דורה :** אני משוכנעת שתסתדרי.
- לואיז :** אתם גם תנשאו ?
- דורה :** כפי הנראה.
- לואיז :** את חושבת שזה יפה להרוס חיים של בן אדם ?
- דורה :** לא, זה לא יפה.
- לואיז :** את חושבת שזה הוגן אפילו לנסות להרוס אותם ?
- דורה :** לא, זה לא הוגן.
- לואיז :** תודה. זה יהיה הכל להפעם.  
(צפירת מכונית נשמעת טוב).
- לואיז :** זה ידידי. השטן. הוא מפציר בכם למהר. הוא נשען על דלת המכונית. הוא כבר קשר את המזוודה האחרונה למעלה. היא נראית כמו עגלת ילדים. כחולה וריקה. אמנון ?
- אמנון :** כן.
- לואיז :** עכשיו אני לא מסתכלת בך, אתה יכול לומר לי את האמת.
- אמנון :** מה ?
- לואיז :** אמרת שעמדו על ידו וצחקו ממנו. כשהוא חפר את הבור מול חדר האוכל.



- אמנון :** כן.
- לואיז :** גם אתה צחקת?
- אמנון :** כן. וגם אני צחקתי.
- לואיז :** אתה חושב שהם אי פעם נפגשו?
- אמנון :** מי, לואיז?
- לואיז :** בורגינב ואשתו, האשה ובנה האציל, האיש השחור והאיש הלבן שתקנו... את מה הם תקנו?
- אמנון :** את פנס הרחוב.
- לואיז :** הו, כן. אתה חושב שהם אי פעם נפגשו?
- אמנון :** באיזה שהוא אופן, הם נפגשו
- לואיז :** וכאן נכשלתי? תגיד לי, או אולי נכשלתי במשהו פשוט הרבה יותר, אולי היא תצליח אחרי הכל. אני מרגישה כל כך מושפלת. אבל אתה לא אוהב אותה, אמנון. אם היא מביטה בך עכשיו, היא יודעת שאתה לא אוהב אותה. גם אם היא בקשר עם דברים שמתקשרים זה עם זה בהרבה יותר אופנים. אתה לא אוהב אותה מפני שהיא לא אני, וזהו הדבר המציאותי ביותר שכדאי לנו לעמוד בקשר אתו, ברגע זה. תודה.
- אמנון :** אני מודה.
- לואיז :** אז אל תעזוב אותי.
- אמנון :** אני לעולם לא אעזוב אותך, לואיז. (צעדים. דלת) (אמנון יוצא)
- לואיז :** שכחתי לשאול לאן בדיוק אתם נוסעים.
- דורה :** חשבתי שאמנון השאיר לך את הכתובת.
- לואיז :** בטח איבדתי אותה.
- דורה :** (בעדינות) לכתוב לך אותה?
- לואיז :** בבקשה. (שותקת) תסעו גם באניה?
- דורה :** לא. (היא כותבת את הכתובת)
- לואיז :** הטיול שספרתי לך עליו, שאמי ואני עשינו.
- דורה :** כן.
- לואיז :** זה משונה, אבל אני לא יכולה לזכור לאן נסענו.
- דורה :** נסעתן ברכבת?
- לואיז :** כן. בתא-שינה. היו שם שתי מיטות, שתי מגורות, וראי קטן באמצע. מישהו ניגן באקורדיון בתא הסמוך.

- דורה : כמה זמן נסעתן ?  
 לואיז : יומיים.
- דורה : חשוב לך כל כך לדעת לאן זה היה ?  
 לואיז : לא. (צוחקת)
- לואיז : אמרת שעבדת בחברת תיירות ?  
 דורה : כן. אני מדברת שלוש שפות.
- לואיז : באמת ? שלוש שפות !  
 דורה : לא מושלם. אבל אני מסתדרת.
- לואיז : את בטח יודעת הרבה על כדור הארץ.  
 דורה : רק תחנות, מלונות ודברים כאלה.
- לואיז : את נוהגת, לא ?  
 דורה : כן.
- לואיז : שמעתי שאנשים נכשלים במבחני הנהיגה שלהם.  
 דורה : (צוחקת) כן. לעתים קרובות.
- לואיז : גם את ?  
 דורה : פעמיים.
- לואיז : אמנןן אמר לי לא לצאת החוצה בלילה.  
 דורה : הוא בוודאי התכוון שלא תצאי לבדך.
- לואיז : כן, אבל זה משונה בכל זאת.  
 מה הופך ידיעה לידיעה דחופה ?
- דורה : אני באמת לא יודעת.  
 לואיז : הפנים של המודיע, כפי הנראה.
- דורה : הנה הכתובת.  
 לואיז : תודה רבה לך. אני לא אאבד אותה.
- דורה : אני יודעת (דורה מתכוונת לעזוב)  
 לואיז : את יודעת, אני לא מאמינה בשום דבר. אני לא מאמינה בעצמי.  
 אני לא קיימת.
- דורה : אל תגידי את זה !  
 לואיז : אני מאמינה באמנןן. אני מאמינה בחיים שלו. האם מותר לי לומר  
 את זה ? (שתיקה קצרה)
- לואיז : למה אינך יושבת ?  
 דורה : כי מאוחר.

לואיז : את באמת חושבת שהוא מחכה לך שם ?  
דורה : כן.  
לואיז : גם אני חושבת.  
(שתיקה קצרה)  
לואיז : שלום.  
דורה : שלום. השגיחי על עצמך, לואיז.  
לואיז : סליחה ?  
דורה : אמרתי : השגיחי על עצמך. (צעדים. דלת)  
לואיז : למה את מתכוונת ?

— סוף —